

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא- <u>key</u> :	

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ק		
המקבל שדה מחבירו לשבוע אחד בשבע מאות זוז - השביעית מן המנין.													■	ק	
קבלה הימנו שבע שנים בשבע מאות זוז - אין השביעית מן המנין.													■	ק	
שכיר יום גובה כל הלילה, שכיר לילה גובה כל היום, שכיר שעות גובה כל הלילה וכל היום.													■	ק	
שכיר שבת, שכיר חדש, שכיר שנה, שכיר שבוע, יצא ביום - גובה כל היום, יצא בלילה - גובה כל הלילה וכל היום.													■	ק	
מנין לשכיר יום שגובה כל הלילה - תלמוד לומר (ויקרא י"ט) לא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר. ומנין לשכיר לילה שגובה כל היום - שנאמר (דברים כ"ד) ביומו תתן שכרו.	תנו רבנן:												◇	ק	
ואימא איפכא													ז	ק	
שכירות אינה משתלמת אלא בסוף.													!	◇	ק
ממשמע שנאמר לא תלין פעלת שכיר אתך איני יודע שעד בקר? מה תלמוד לומר עד בקר - מלמד שאינו עובר אלא עד בקר ראשון בלבד.	תנו רבנן:												■	◇	ק
מכאן ואילך מאי?													^	◇	ק
עובר משום בל תשגא.	רב:												!	◇	ק
מאי קראה - (משלי ג) אל תאמר לרעך לך ושוב ומחר אתן ויש אתך.	רב יוסף:												■	◇	ק
האומר לחבירו צא שכור לי פועלים - שניהן אין עוברין משום בל תלין, זה - לפי שלא שכרו, וזה לפי שאין פעולתו אצלו.	תנו רבנן:												■	◇	ק
היכי דמי?													^	ק	
אי דאמר להו שכרכם עלי													!	ק	
שכרו עליו הוא													ז	ק	
השוכר את הפועל לעשות בשלו והראהו בשל חבירו - נתן לו שכרו משלם, וחוזר ונוטל מבעל הבית מה שההנה אותו	דתניא:												■	ק	
לא צריכא, דאמר להו: שכרכם על בעל הבית.													!	◇	ק
יהודה בר מרימר אמר ליה לשמעיה: זיל אגיר לי פועלים, ואימא להו: שכרכם על בעל הבית.													○	ק	
מרימר ומר זוטרא אגרי להדדי.													○	ק	
הני שוקאי דסורא לא עברי משום בל תלין. מידע ידעי דעל יומא דשוקא סמיכי, אבל משום בל תשגא - ודאי עובר.	רבה בר רב הונא:												■	◇	ק
שכיר שעות גובה כל הלילה וכל היום.													■	◇	ק
שכיר שעות דיום - גובה כל היום, שכיר שעות דלילה - גובה כל הלילה.	רב:												◆	◇	ק
שכיר שעות דיום - גובה כל היום, ושכיר שעות דלילה - גובה כל הלילה וכל היום.	שמואל:												◆	◇	ק
שכיר שעות גובה כל הלילה וכל היום	תנן:												■	◇	ק
תיובתא דרב													ז	ק	
לצדיין קתני שכיר שעות דיום - גובה כל היום, שכיר שעות דלילה - גובה כל הלילה.	אמר לך רב:												!	◇	ק
היה שכיר שבת, שכיר חדש, שכיר שנה, שכיר שבוע, יוצא ביום - גובה כל היום, יוצא בלילה - גובה כל הלילה וכל היום	תנן:												■	◇	ק
תנאי היא	אמר לך רב:												!	◇	ק
שכיר שעות דיום - גובה כל היום, שכיר שעות דלילה - גובה כל הלילה, דברי רבי יהודה.	דתניא: [רבי יהודה]												◆	◇	ק

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator															
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ					
שכיר שעות דיום - גובה כל היום, שכיר שעות דלילה - גובה כל הלילה וכל היום.	רבי שמעון:										◆	■	!	◇	קיא		
מכאן אמרו: כל הכובש שכר שכיר עובר בחמשה שמות הללו, ועשה: משום (ויקרא י"ט) בל תעשק את רעך, ומשום (ויקרא י"ט) בל תגזל, ומשום (ויקרא י"ט) בל תעשק שכיר עני, ומשום (ויקרא י"ט) בל תלין, ומשום (ויקרא י"ט) ביומו תתן שכרו, ומשום (ויקרא י"ט) לא תבא עליו השמש.															◇	קיא	
הני דאיכא ביממא - ליכא בליליא, דאיכא בליליא - ליכא ביממא?													⚡			קיא	
שם שכירות בעלמא.	רב חסדא:												!		◇	קיא	
איזה הוא עושק ואיזהו גזל?													^			קיא	
(משלי ג') לך ושוב, לך ושוב - זה הוא עושק. יש לך בידי ואיני נותן לך - זה הוא גזל.	רב חסדא:												!		◇	קיא	
איזהו עושק שחייבה עליו תורה קרבן - דומיא דפקדון, דקא כפר ליה ממונא	מתקוף לה רב ששת:												⚡			קיא	
נתתיו לך - זהו עושק, יש לך בידי ואיני נותן לך - זה הוא גזל.	אלא אמר רב ששת:												!		◇	קיא	
איזה הוא גזל שחייבה עליו תורה קרבן - דומיא דפקדון בעינן, דקא כפר ליה ממונא	מתקוף לה אביי:												⚡			קיא	
לא שכרתיך מעולם - זה הוא עושק, נתתיו לך - זה הוא גזל.	אלא אמר אביי:												!		◇	קיא	
ולרב ששת, מאי שנא עושק דקשיא ליה, ומאי שנא גזל דלא קשיא ליה?													⚡			קיא	
גזל - דגזליה והדר כפריה.	אמר לך: [רב ששת]												!		◇	קיא	
אי הכי, אפילו עושק נמי דהדר כפריה													⚡		◇	קיא	
הכי השתא? בשלמא התם כתיב (ויקרא ה') או בגזל - מכלל דאודי ליה מעיקרא. אבל גבי עושק מי כתיב או בעושק? (ויקרא ה') או עשק כתיב - שעשקו כבר.													!		◇	קיא	
זה הוא עושק זהו גזל, ולמה חלקן הכתוב - לעבור עליו בשני לאוין.	רבא:												!		◇	קיא	
אחד שכר אדם ואחד שכר בהמה ואחד שכר כלים - יש בו משום (דברים כד) ביומו תתן שכרו, ויש בו משום לא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר.															■	קיא	
אימתי - בזמן שתבעו, לא תבעו - אינו עובר עליו.															◇	קיא	
המחהו אצל חנוני או אצל שולחני - אינו עובר עליו.															■	קיא	
שכיר בזמנו - נשבע ונוטל, עבר זמנו - אינו נשבע ונוטל. אם יש עדים שתבעו - הרי זה נשבע ונוטל.															■	קיא	
גר תושב - יש בו משום ביומו תתן שכרו ואין בו משום לא תלין פעולת שכיר אתך עד בקר.															■	קיא	
מני מתניתין? לא תנא קמא דמאחזיך ולא רבי יוסי ברבי יהודה?															⚡	◇	קיא
מאי היא?															^		קיא
(דברים כ"ד) מאחזיך - פרט לאחריים, גרך - זה גר צדק, בשעריך - זה אוכל נבילות. אין לי אלא שכר אדם, מנין לרבות בהמה וכלים - תלמוד לומר בארצך, כל שבארצך. וכולן עוברים בכל השמות הללו. מכאן אמרו: אחד שכר אדם ואחד שכר בהמה ואחד שכר כלים - יש בו משום ביומו תתן שכרו ויש בהן משום (ויקרא י"ט) בל תלין פעלת שכיר.	דתניא: [תנא קמא]												◆	■	!	◇	קיא:
גר תושב יש בו משום ביומו תתן שכרו ואין בו משום לא תלין. בהמה וכלים אין בהן אלא משום בל תעשק בלבד.	רבי יוסי ברבי יהודה:												◆	■	!	◇	קיא:
מני?															⚡		קיא:
אי תנא קמא דמאחזיך															!		קיא:
קשיא גר תושב															⚡		קיא:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אי רבי יוסי													קיא: !
קשיא בהמה וכלים													קיא: ז
האי תנא - תנא דבי רבי ישמעאל הוא.	רבא:												קיא: !
אחד שכר אדם ואחד שכר בהמה ואחד שכר כלים - יש בו משום ביומו תתן שכרו ומשום לא תלין. גר תושב יש בו משום ביומו תתן שכרו ואין בו משום כל תלין.	דתנא דבי רבי ישמעאל:												קיא: !
מאי טעמא דתנא קמא דמאחיד													קיא: ^
גמר שכיר שכיר	[תנא קמא דמאחיד]												קיא: !
ורבי יוסי ברבי יהודה לא גמר שכיר שכיר.	[רבי יוסי ברבי יהודה]												קיא: ■
נהי דלא גמר שכיר שכיר, בהמה וכלים משום ביומו תתן שכרו נמי נחייב													קיא: ז
אמר קרא (דברים כ"ד) ולא תבא עליו השמש כי עני הוא - מי שהן באין לידי עניות ועשירות, יצאו בהמה וכלים שאינן באין לידי עניות ועשירות.	תני רבי חנניא:												קיא: !
ותנא קמא, האי כי עני הוא מאי עביד ליה?													קיא: ז
ההוא מיבעי להקדים עני לעשיר.	[ת"ק]												קיא: !
ורבי יוסי ברבי יהודה?													קיא: ז
ההוא (דברים כ"ד) מלא תעשק שכיר עני ואביון נפקא.	[רבי יוסי ברבי יהודה]												קיא: !
ותנא קמא:													קיא: ז
חד להקדים עני לעשיר, וחד להקדים עני לאביון.	[ת"ק]												קיא: !
וצריכא, דאי אשמעינן אביון - משום דלא כסיף למתבעיה, אבל עשיר דכסיף למתבעיה - אימא לא. ואי אשמעינן עשיר - משום דלא צריך ליה, אבל אביון דצריך ליה - אימא לא, צריכא.													קיא: ■
ותנא דידן: מה נפשך, אי יליף שכיר שכיר - אפילו גר תושב נמי, אי לא יליף שכיר שכיר - בהמה וכלים מנא ליה?													קיא: ז
לעולם לא יליף שכיר שכיר, ושאני התם דאמר קרא ולא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר - כל שפעולתו אתך.	[תנא דידן]												קיא: !
אי הכי, אפילו גר תושב נמי													קיא: ז
אמר קרא רעך - רעך ולא גר תושב.													קיא: !
אי הכי, אפילו בהמה וכלים נמי													קיא: ז
הא כתיב אתך.													קיא: !
מה ראית לרבות בהמה וכלים ולהוציא גר תושב?													קיא: ז
מסתברא, בהמה וכלים הוה ליה לרבות - שכן ישנן בכלל ממון רעך, גר תושב אינו בכלל ממון רעך.													קיא: !
ותנא קמא דמאחיד האי רעך מאי עבדי ליה?													קיא: ז
ההוא מיבעי ליה לכדתניא:	[תנא קמא דמאחיד]												קיא: !
רעך ולא נכרי	[תניא]												קיא: ■ !
נכרי מאחיד נפקא													קיא: ז
חד למשרא עושקו, וחד למשרא גזלו.													קיא: !

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
--	--

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וצריכי, דאי אשמעינן גזלו - משום דלא טרח ביה, אבל עושקו דטרח ביה - אימא לא, ואי אשמעינן עושקו - משום דלא אתא לידיה, אבל גזלו דאתא לידיה - אימא לא, צריכא.												◊	קיא:
ורבי יוסי ברבי יהודה, האי לא תלין פעלת שכיר אתך עד בקר מאי עביד ליה?												⋈	קיא:
מיבעיא ליה לכדרב אסי.	[רבי יוסי ברבי יהודה]											◊	קיא:
אפילו לא שכרו אלא לבצור לו אשכול אחד של ענבים - עובר משום בל תלין.	דאמר רב אסי:											◊	קיא:
ואידך:												⋈	קיא:
(דברים כ"ד) מואליו הוא נשא את נפשו נפקא, דבר המוסר נפשו עליו.	[תנא קמא דמאחיד]											◊	קיא:
ואידך												⋈	קיא:
ההוא מיבעי ליה לכדתניא:	[רבי יוסי ברבי יהודה]											◊	קיא:
(דברים כ"ד) ואילו הוא נשא את נפשו, מפני מה עלה זה בכבש ונתלה באילן ומסר את עצמו למיתה - לא על שכרו? דבר אחר: ואילו הוא נשא את נפשו - כל הכובש שכר שכיר כאילו נוטל נפשו ממנו.	[תניא]											◊	קיא:
נפשו של גולן	חד: [רב הונא/רב חסדא]											◊	קיא:
וחד אמר: נפשו של גולן.	וחד: [רב הונא/רב חסדא]											◊	קיא:
מאן דאמר נפשו של גולן - דכתיב (משלי כ"ב) אל תגול דל כי דל הוא ואל תדכא עני בשער וכתוב (משלי כ"ב) כי ה' יריב ריבם וקבע את קבעיהם נפש.												■	קיא:
ומאן דאמר נפשו של גולן - דכתיב (משלי א') כן ארחות כל בוצע בצע את נפש בעליו יקח.												■	קיא:
ואידך נמי, הכתיב את נפש בעליו יקח												⋈	קיא:
בעליו דהשתא.												!	קיא:
ואידך נמי, הכתיב וקבע את קבעיהם נפש												⋈	קיא:
מה טעם קאמר מה טעם קבע את קבעיהם - משום דנטלו נפש.												!	קיא:
אימתי בזמן שתבעו, לא תבעו אינו עובר עליו.												◊	קיא:
לא תלין פעלת שכיר יכול אפילו לא תבעו - תלמוד לומר אתך, לדעתך. יכול אפילו אין לו - תלמוד לומר אתך, שיש אתך. יכול אפילו המחנהו אצל חנוני ואצל שולחני - תלמוד לומר אתך - ולא שהמחהו אצל חנוני ואצל שולחני.	תנו רבנן:											◊	קיא:
המחהו אצל חנוני ואצל שולחני אינו עובר.												■	קיא:
חוזר או אינו חוזר?	איבעיא להו:											^	קיא:
אינו חוזר	רב ששת:											◊	קיא:
חוזר.	רבה:											◊	קיא:
מנא אמינא לה - מדקתני: אינו עובר עליו, מעבר הוא דלא עבר, - הא מיהדר - הדר.	אמר רבה:											■	קיא:
מאי אינו עובר - אינו בתורת לעבור.	ורב ששת אמר:											■	קיא:
קבלנות עובר עליו משום בל תלין או אין עובר משום בל תלין? אומן קונה בשבח כלי והלואה היא, או אין אומן קונה בשבח כלי ושכירות היא?	בעו מיניה מרב ששת:											◊	קיא:
עובר.	אמר להו רב ששת:											!	קיא:
אינו עובר	והתניא:											⋈	קיא:

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof ■
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
התם שהמחהו אצל חנוני ואצל שולחני.											!		קיב.
נימא מסייעא ליה.											ז		קיב.
הנותן תליתו לאומן, גמרה והודיעו " אפילו מכאן ועד עשרה ימים אינו עובר משום בל תלין, נתנה לו בחצי היום " מששקעה עליו חמה עובר משום בל תלין.	[תניא]										ז		קיב.
ואי אמרת אומן קונה בשבח כלי - אמאי עובר?											ז		קיב.
בגרדא דסרבלא.	רב מרי בריה דרב כהנא:										!		קיב.
למאי יהבה ניהליה - לרכוכי, היינו שבחיה											ז		קיב.
לא צריכא, דקא אגריה מיניה לבטושי, בטשא ובטשא במעתא.											!		קיב.
שכיר בזמנו נשבע ונוטל וכו'.												■	קיב:
שכיר אמאי תקינו ליה רבנן למשתבע ושקיל?												^	קיב:
הלכות גדולות שנו כאן.	רב יהודה אמר שמואל:											!	קיב:
הני הלכתא ניהו? הני תקנות נינהו												ז	קיב:
תקנות גדולות שנו כאן.	אלא, אמר רב יהודה אמר שמואל:											!	קיב:
גדולות מכלל דאיכא קטנות?												ז	קיב:
תקנות קבועות שנו כאן. שבועה דבעל הבית היא ועקרוה רבנן לשבועה דבעל הבית ושדויה אשכור, משום כדי חייו דשכיר.	אלא אמר רב נחמן אמר שמואל:											!	קיב:
ומשום כדי חייו דשכיר מפסדנא ליה לבעל הבית?												ז	קיב:
בעל הבית גופיה ניחא ליה דמשתבע שכיר ושקיל, כי היכי דליתגרו ליה פועלים.												!	קיב:
שכיר גופיה ניחא ליה דמשתבע בעל הבית ויפקע, כי היכי דליגרוהו												ז	קיב:
בעל הבית על כרחיה אגר.												!	קיב:
שכיר נמי בעל כרחיה איתגך												ז	קיב:
אלא, בעל הבית טרוד בפועלים הוא.												!	קיב:
אי הכי ניתב ליה בלא - שבועה												ז	קיב:
כדי להפיס דעתו של בעל הבית.												!	קיב:
וניתב ליה בעדים												ז	קיב:
טריחא להו מילתא.												!	קיב:
וניתב ליה מעיקרא												ז	קיב:
שניהם רוצים בהקפה.												!	קיב:
אי הכי, אפילו קצץ נמי												ז	קיב:
אומן אומר שתים קצצת לי, והלה אומר לא קצצתי לך אלא אחת - המוציא מחבירו עליו הראיה	אלמה תניא:											ז	קיב:
קציצה ודאי מידכר דכירי לה אינשי.												!	קיב:

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ⚡
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראייה ■

disputants-חולקים ♦
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 story-מעשה O

מקרא-key:

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי הכי, אפילו עבר זמנו נמי										⚡		קיב:
עבר זמנו אינו נשבע ונוטל	אלמה תנן:									⚡	■	קיב:
חזקה אין בעל הבית עובר משום כל תלין.										!		קיב:
והא אמרת בעל הבית טרוד בפועליו הוא										⚡		קיב:
הני מילי מקמיה דלימטייה זמן חיוביה, אבל מטא זמן חיוביה - רמי אנפשיה ומיזכר.										!		קיב:
וכי שכיר עובר משום כל תגול?										⚡		קיג.
התם תרי חזקי, הכא חדא חזקה. גבי בעל הבית איכא תרי חזקי: חדא דאין בעל הבית עובר משום (ויקרא י"ט) כל תלין, וחדא דאין שכיר משהא שכרו. והכא - חדא חזקה.										!		קיג.
אם יש עדים שתבעו הרי זה נשבע ונוטל.											■	קיד.
והא קתבעו לקמן											⚡	קיד.
שתבעו בזמנו.	רבי אסי:									!	⚡	קיד.
ודלמא לבתר הכי פרע											⚡	קיד.
שתבעו כל זמנו.	אביי:									!		קיד.
ולעולם											⚡	קיד.
כנגד אותו היום של תביעה.	רב חמא בר עוקבא:									!	⚡	קיד.
המלוה את חבירו - לא ימשכנו אלא בבית דין. ולא יכנס לביתו ליטול משכנו, שנאמר (דברים כ"ד) בחוץ תעמד.											■	קיד.
היו לו שני כלים - נוטל אחד ומניח אחד.											■	קיד.
ומחזיר את הכר בלילה ואת המחרישה ביום.	[תק]										♦	קיד.
ואם מת - אינו מחזיר ליורשיו.											■	קיד.
אף לעצמו אינו מחזיר אלא עד שלשים יום, ומשלשים יום ולהלן מוכרן בבית דין.	רבן שמעון בן גמליאל										♦	קיד.
שליח בית דין, מנתח נתוחי - אין, אבל משכוני - לא.	שמואל:										■	קיד.
המלוה את חבירו לא ימשכנו אלא בבית דין	והתנן:										⚡	קיד.
מכלל דבבית דין ממשכנין											⚡	קיד.
אימא לא ינתחנו אלא בבית דין.	אמר לך שמואל:										!	קיד.
הכי נמי מסתברא, דקתני סיפא:											■	קיד.
לא יכנס לביתו ליטול משכנו.	[סיפא]										■	קיד.
מני?											^	קיד.
אילימא בעל חוב											!	קיד.
מרישא שמע מינה	⚡										■	קיד.
אלא לאו - שליח בית דין.											!	קיד.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי משום הא - לא איריא, הכי קאמר: המלוה את חבירו לא ימשכנו אלא בבית דין, מכלל דבבית דין - ממשכנים. ובעל חוב אפילו נתוחי נמי לא, שלא יכנס לביתו ליטול משכנו.											⚡	קיג
(דברים כ"ד) לא יחבל ריחים ורכב הא דברים אחרים - חבל (דברים כ"ד), לא תחבל בגד אלמנה הא של אחרים - תחבל.	מתיב רב יוסף:										⚡	קיג
מאן?											^	קיג
אי נימא בעל חוב											!	קיג
הא כתיב (דברים כ"ד) לא תבא אל ביתו לעבט עבטו.											⚡	קיג
אלא לאו - שליח בית דין											⚡	קיג
לעולם מבעל חוב, ולעבור עליו בשני לאוין.	תרגמה רב פפא בריה דרב נחמן קמיה דרב יוסף, ואמרי לה רב פפא בריה דרב יוסף קמיה דרב יוסף:										!	קיג
ממשמע שנאמר (דברים כ"ד) בחוץ תעמד איני יודע שהאיש אשר אתה נושה בו יוציא? אלא מה תלמוד לומר (דברים כ"ד) והאיש - לרבות שליח בית דין.	תא שמע:										⚡	קיג
מאי לאו - שליח בית דין כלוה?											⚡	קיג
לא, שליח בית דין כמלוה.											!	קיג
(שמות כב) אם חבל תחבל שלמת רעך - בשליח בית דין הכתוב מדבר.	תא שמע:										⚡	קיג
אתה אומר בשליח בית דין הכתוב מדבר, או אינו אלא מבעל חוב?											!	קיג
כשהוא אומר (דברים כ"ד) לא תבא אל ביתו לעבט עבטו - הרי בעל חוב אמור, הא מה אני מקיים אם חבל תחבל שלמת רעך - בשליח בין דין הכתוב מדברך											⚡	קיג
תנאי היא											!	קיג
שליח בית דין שבא למשכנו - לא יכנס לביתו למשכנו, אלא עומד מבחוץ והלה מוציא לו משכון, שנאמר (דברים כ"ד) בחוץ תעמד והאיש.	דתניא:										⚡	קיג
בעל חוב שבא למשכנו - לא יכנס לביתו למשכנו, אלא עומד בחוץ, והלה נכנס ומוציא לו משכנו, שנאמר בחוץ תעמוד. ושליח בית דין שבא למשכנו - הרי זה נכנס לביתו וממשכנו.	ותניא אידך:										⚡	קיג
ולא ימשכנו דברים שעושים בהן אוכל נפש.											⚡	קיג
ונותן מטה, ומטה ומצע - לעשיר. מטה, ומטה ומפץ - לעני. לו, אבל לא לאשתו, ולא לבניו ולבנותיו.											⚡	קיג
כדרך שמסדרין לבעל חוב כך מסדרין בערכין.											⚡	קיג
כלפי לייא? עיקר סידור בערכין כתיב											⚡	קיג
אלא אימא: כדרך שמסדרין בערכין - כך מסדרין בבעל חוב.											⚡	קיג
נותן מטה ומטה ומצע לעשיר, מטה ומטה ומפץ לעני.	אמר ר:										⚡	קיג
למאן?											^	קיג
אילימא לאשתו ולבניו ולבנותיו											!	קיג
הא אמרת: לו, אבל לא לאשתו ולבניו ולבנותיו											⚡	קיג
אלא, אידי ואידי לדידיה											!	קיג
תרתיה למה לי?											⚡	קיג

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
---	---

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
חדא דאכיל עלה, וחדא דזג עלה.												◊	קיג:	
כדשמואל												!	קיג:	
כל מילי ידענא אסותייהו, לבר מהני תלת: מאן דאכיל אהינא מריא אליבא ריקנא, מאן דאסר מיתנא דכיתנא רטיבא אחרציה, ומאן דאכיל נהמא ולא מסגי ארבעה גרמידין.	דאמר שמואל:											!	◊	קיג:
כדרך שמסדרין בערכין - כך מסדרין בבעל חוב.	תני תנא קמיה דרב נחמן:												◊	קיג:
השתא זבוני מזבנינן ליה, סדורי מסדרין ליה?	אמר ליה: [רב נחמן]											◊	קיג:	
ומי מזבנינן ליה?												◊	קיג:	
מחזיר את הכר בלילה ואת המחרישה ביום	והתנן:											◊	קיג:	
תנא כרבן שמעון בן גמליאל תנא קמיה, והכי קאמר ליה: השתא לרבן שמעון בן גמליאל זבוני מזבנינן ליה, סדורי מסדרין ליה?												!	◊	קיג:
אף לעצמו אינו מחזיר אלא עד שלשים יום, מכאן ואילך מוכרן בבית דין.	דתנן, רבן שמעון בן גמליאל											!	◊	קיג:
וממאי דכי קאמר רבן שמעון בן גמליאל זבוני לגמרי קאמר? דלמא הכי קאמר: עד שלשים יום - הדר ליה בעיניה, מכאן ואילך - מיהדר ליה למאי דחזי ליה, ומזבנינן מאי דלא חזי ליה.												◊	קיג:	
אי סלקא דעתך אית ליה לרבן שמעון בן גמליאל האי סברא - ליכא מידי דלא חזי ליה.												!	◊	קיג:
רבן שמעון בן גמליאל ורבי שמעון ורבי ישמעאל ורבי עקיבא, כולהו סבירא להו: כל ישראל בני מלכים הן.	דאמר אביי:											!	◊	קיג:
רבן שמעון בן גמליאל												!	◊	קיג:
לא את הלוף ולא את החרדל	דתנן: [ת"ק]											!	◊	קיג:
מתיר בלוף, מפני שהוא מאכל לעורבין.	רבן שמעון בן גמליאל:											!	◊	קיג:
רבי שמעון												!	◊	קיג:
בני מלכים סכין שמן וורד על גבי מכותיהן בשבת, שכן דרכן לסוך בחול.	דתנן: [ת"ק]											!	◊	קיג:
כל ישראל בני מלכים הן.	רבי שמעון:											!	◊	קיג:
רבי ישמעאל ורבי עקיבא												!	◊	קיג:
הרי שהיו נושין בו אלף זוז ולבוש איצטלא בת מאה מנה - מפשיטין אותה ממנו, ומלבישים אותו איצטלא הראויה לו.	דתניא:											!	◊	קיג:
כל ישראל ראויין לאותה איצטלא.	ותנא משום רבי ישמעאל, ותנא משום											!	◊	קיג:
ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא, דיהיב ליה מאי דחזי ליה, ומזבנינן מאי דלא חזי ליה? בשלמא כר וקסת חזי ליה דביני ביני, אלא מהרישה למאי חזיא?												◊	קיג:	
מחרישה דכספא.	רבא בר רבה:											!	◊	קיג:
ולימא ליה לאו עלי קרמית	מתקופה לה רב חגא:											◊	קיג:	
איברא, עליה קרמי, משום שנאמר (דברים כ"ד) ולך תהיה צדקה.	אמר ליה אביי:											!	◊	קיד:
מהו שיסדרו בבעל חוב? מי גמר מיכה מיכה מערכין או לא?	איבעיא להו:											^	◊	קיד:
דבר זה שאלתי לכל רבותי ולא אמרו לי דבר, ברם כך היתה שאלה: האומר הרי עלי מנה לבדק הבית מהו שיסדרו?	תא שמע, דשלח רבין באגרתיה:											!	◊	קיד:
קל וחומר מבעל חוב, ומה בעל חוב שמחזירין - אין מסדרין, הקדש שאין מחזירין - אינו דין שאין מסדרין?	רבי יעקב משמיה דבר פדא, ורבי ירמיה משמיה דאילפא:											!	◊	קיד:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נדר בערכך כתיב, מה ערכין מסדרין - אף הקדש מסדרין.	רבי יוחנן:	◊			!	!						קיד.
ואידך:					ז	!						קיד.
ההוא לנידון בכבודו הוא דאתא. מה ערכין נידון בכבודו - אף הקדש נידון בכבודו.	[אידך]				!	!						קיד.
ויסדרו בבעל חוב קל וחומר מערכין: ומה ערכין שאין מחזירין - מסדרין, בעל חוב שמחזירין - אינו דין שמסדרין?						ז						קיד.
אמר קרא (ויקרא כ"ז) ואם מך הוא מערכך - הוא ולא בעל חוב.						!						קיד.
ואידך:						ז						קיד.
האי עד שיהא במכותו מתחילתו ועד סופו.	[אידך]					!						קיד.
ויחזירו בהקדש קל וחומר מבעל חוב: ומה בעל חוב שאין מסדרין - מחזירין, הקדש שמסדרין אינו דין שמחזירין?						ז						קיד.
אמר קרא (דברים כ"ד) ושכב בשלמתו וברכך - יצא הקדש שאין צריך ברכה.						!						קיד.
ולא? והכתיב (דברים ח') ואכלת ושבעת וברכת וגו'.						ז						קיד.
אלא אמר קרא ולך תהיה צדקה - מי שצריך צדקה, יצא הקדש שאין צריך צדקה.						!						קיד.
אשכחיה רבה בר אבוה לאליהו דקאי בבית הקברות של נכרים, אמר ליה: מהו שיסדרו בבעל חוב?	[רבה בר אבוה]							^	o			קיד.
אמר ליה: גמר מיכה מיכה מערכין גבי ערכין כתיב ואם מך הוא מערכך גבי בעל חוב כתיב (ויקרא כ"ה) וכי ימוך אחיך.						!						קיד.
מנין לערום שלא יתרום?	[רבה בר אבוה]							^				קיד.
דכתיב (דברים כ"ג) ולא יראה בכך ערות דבר.						!						קיד:
לאו כהן הוא מר, מאי טעמא קאי מר בבית הקברות?	אמר ליה: [רבה בר אבוה]							ז				קיד:
אמר ליה: לא מתני מר טהרות?								ז				קיד:
קבריהן של נכרים אין מטמאין, שנאמר (יחזקאל לד) ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם - אתם קרויין אדם, ואין נכרים קרויין אדם.	דתניא, רבי שמעון בן יוחי:					■	ז					קיד:
בארבעה לא מצינא, בשיתא מצינא?	אמר ליה: [רבה בר אבוה]					!						קיד:
אמר ליה: ואמאי?							ז					קיד:
דחיקא לי מילתא.	אמר ליה: [רבה בר אבוה]					!						קיד:
דבריה ועייליה לגן עדן, אמר ליה: פשוט גלימך, ספי שקול מהני טרפי.								o				קיד:
ספא שקל. כי הוה נפיק שמע דקאמר: מאן קא אכיל לעלמיה כרבה בר אבוה נפץ שדנהו.								o				קיד:
אפילו הכי, אתייה לגלימיה, סחט גלימא ריהא, זבניה בתריסר אלפי דינרי, פלגיניהו להתנוותיה.								o				קיד:
(דברים כ"ד) ואם איש עני הוא לא תשכב בעבטו, הא עשיר - שכיב.	תנו רבנן:										■	קיד:
מאי קאמר?											ז	קיד:
הכי קאמר: ואם איש עני הוא לא תשכב ועבוטו אצלך, הא עשיר - שכיב ועבוטו אצלך.	רב ששת:									!		קיד:
המלוה את חבירו אינו רשאי למשכנו, ואינו חייב להחזיר לו, ועובר בכל השמות הללו.	תנו רבנן:										■	קיד:
מאי קאמר?											ז	קיד:

<p>מזמרה-statement challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה</p>	<p>disputants-חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator											
מזמרה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הכי קאמר: המלוה את חבירו אינו רשאי למשכנו, ואם משכנו - חייב להחזיר לו, ועובר בכל השמות הללו - אסיפא.	רב ששת:											◇	קיד:
הכי קאמר: המלוה את חבירו אינו רשאי למשכנו, ואם משכנו - חייב להחזיר לו. במה דברים אמורים - שמשכנו שלא בשעת הלואתו, אבל משכנו בשעת הלואתו - אינו חייב להחזיר לו, ועובר בכל השמות הללו - ארישא.	רבא:											◇	קיד:
(שמות כ"ב) עד בא השמש תשיבנו לו - זו כסות לילה, (דברים כ"ד) השב תשיב לו את העבוט כבוא השמש - זו כסות יום.	תני רב שיזבי קמיה דרבא:											◇	קיד:
דיממא בליליא למה לי, ודליליא ביממא למה לי?	אמר ליה: [רבא]											◇	קיד:
איסמיה?	אמר ליה: [רב שיזבי]											◇	קיד:
אמר ליה: לא, הכי קאמר: עד בא השמש תשיבנו לו - זו כסות יום שניתנה לחבול בלילה, השב תשיב לו את העבוט כבוא השמש - זו כסות לילה שניתנה לחבול ביום.	אמר ליה: [רבא]											◇	קיד:
משכנו ומת - שומטו מעל גבי בניו.	רבי יוחנן:											◇	קיד:
וכי מאחר שמשכנין למה מחזירין? - למה מחזירין? רחמנא אמר אהדך אלא: מאחר שמחזירין, למה חוזרין וממשכנין? שלא תהא שביעית משמטתו, ולא יעשה מטלטלין אצל בניו.	מיתבי, אמר רבי מאיר:											◇	קיד:
טעמא - דהדר ומשכניה, הא לא הדר ומשכניה - לא												◇	קטו:
ולאו תרוצי קא מתרצת לה? תריץ הכי: וכי מאחר שמחזירין למה ממשכנין מעיקרא? שלא תהא שביעית משמטתו, ולא יעשה מטלטלין אצל בניו.	רב אדא בר מתנא:											◇	קטו:
(דברים כ"ד) לא תבא אל ביתו לעבט עבטו. לביתו אי אתה נכנס, אבל אתה נכנס לביתו של ערב. וכן הוא אומר (משלי כ') לקח בגדו כי ערב זר וגו'. ואומר (משלי ו') בני אם ערבת לרעך תקעת לזר כפיך. נוקשת באמרי פיך נלכדת באמרי פיך. עשה זאת אפוא בני והנצל כי באת בכף רעך לך התרפס ורהב רעך. אם ממון יש לו בידך - התר לו פיסת יד, ואם לאו - הרבה עליו רעים.	תנו רבנן:											◇	קטו:
לצד שני: לביתו אי אתה נכנס, אבל אתה נכנס לשכר כתף, לשכר חמר, לשכר פונדק, לשכר דיוקנאות. יכול אפילו זקפן עליו במלוה - תלמוד לומר משאת מאומה.												◇	קטו:
אלמנה, בין שהיא ענייה בין שהיא עשירה - אין ממשכנין אותה, שנאמר (דברים כ"ד) ולא תחבל בגד אלמנה.												◇	קטו:
אלמנה, בין שהיא ענייה בין שהיא עשירה - אין ממשכנין אותה, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [רבי יהודה]											◇	קטו:
עשירה - ממשכנין אותה, ענייה - אין ממשכנין אותה, שאתה חייב להחזיר לה ואתה משיאה שם רע בשכנותיה.	רבי שמעון:											◇	קטו:
למימרא דרבי יהודה לא דריש טעמא דקרא, ורבי שמעון דריש טעמא דקרא? והא איפכא שמעינן להו												◇	קטו:
ולא ירבה לו נשים, רבי יהודה אומר: מרבה הוא, ובלבד שלא יהו מסירות את לבו.	דתנאי: [רבי יהודה]											◇	קטו:
אפילו אחת והיא מסירה את לבו הרי זה לא ישאנה, אם כן מה תלמוד לומר (דברים י"ז) ולא ירבה לו נשים - אפילו כאביגיל	רבי שמעון:											◇	קטו:
לעולם רבי יהודה לא דריש טעמא דקרא, ושאני הכא דמפרש קרא, ולא ירבה לו נשים ולא יסור, מאי טעמא לא ירבה לו נשים - משום דלא יסור.												◇	קטו:
ורבי שמעון:												◇	קטו:
מכדי בעלמא דרשינן טעמא דקרא - לכתוב רחמנא לא ירבה ולא בעינן לא יסור, ואנא ידענא: מאי טעמא לא ירבה - משום דלא יסור, לא יסור דכתב רחמנא למה לי? אפילו אחת ומסירה את לבו - הרי זה לא ישאנה.	[רבי שמעון]											◇	קטו:
החובל את הריחים עובר משום לא תעשה, וחייב משום שני כלים, שנאמר (דברים כ"ד) לא יחבל ריחים ורכב.												◇	קטו:
ולא ריחים ורכב בלבד אמרו, אלא כל דבר שעושין בו אוכל נפש, שנאמר כי נפש הוא חבל.												◇	קטו:
חבל ריחים - לוקה שתיים, משום ריחים ומשום כי נפש הוא חבל. ריחים ורכב - לוקה שלש, משום ריחים ורכב, ומשום כי נפש הוא חבל.	רב הונא:											◇	קטו:
חבל ריחים - לוקה אחת, ורכב - לוקה אחת, ריחים ורכב - לוקה שתיים. כי נפש הוא חבל - לשאר דברים הוא דאטא.	רב יהודה:											◇	קטו:
לימא אביי ורבא בפלוגתא דרב הונא ורב יהודה קמפלגי												◇	קטו:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-המקבל שדה מחבירו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	קטו
אכל נא - לוקה שתים, משום נא ומשום (שמות י"ב) כי אם צלי אש, מבושל - לוקה שתים, משום מבושל ומשום כי אם צלי אש. נא ומבושל - לוקה שלש: משום נא, ומשום מבושל, ומשום לא תאכלנו כי אם צלי אש.	דאמר רבא:												◇
אין לוקין על לאו שבכללות.	אביי:												◇
לימא אביי דאמר כרב יהודה, ורבא דאמר כרב הונא													◇
אנא דאמרי - אפילו כרב יהודה, עד כאן לא קאמר רב יהודה התם אלא דכי נפש הוא חבל לא משמע ריחים ורכב, הלכך לשאר דברים הוא דאתא. אבל הכא כי אם צלי אש למאי אתא? שמע מינה - ללאו.	אמר לך רבא:												◇
אנא דאמרי אפילו לרב הונא, עד כאן לא קאמר רב הונא התם אלא דכי נפש הוא חבל יתירא הוא, כיון דיתירא הוא - שדייה אריחים ורכב. אבל הכא כי אם צלי אש לאו יתירא הוא. דמבעי ליה כדתניא: בשעה שישנו בקום אכול צלי - ישנו (שמות י"ב) בבל תאכל נא, בשעה שאינו בקום אכול צלי - אינו בבל תאכל נא.	ואביי אמר לך:												◇
תניא כוותיה דרב יהודה:													◇
חבל זוג של ספרים וצמד של פרות - חייב שתים, זה בעצמו וזה בעצמו - אינו חייב אלא אחת.	[תניא]												◇
חבל זוג של ספרים וצמד של פרות, יכול לא יהא חייב אלא אחת - תלמוד לומר (דברים כ"ד) לא יחבל ריחים ורכב, מה ריחים ורכב שהן מיוחדין, שני כלים ועושין מלאכה אחת וחייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו - אף כל דברים שהן שני כלים מיוחדים, ועושין מלאכה אחת - חייב על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו.	ותניא אידך:												◇
ההוא גברא דחבל סכינא דאשכבתא מחבריה. אתא לקמיה דאביי													◇
זיל אהדריה, דהוי ליה כלי שעושים בו אוכל נפש, ותא קום דינא עלה.	אמר ליה: [אביי]												◇
לא צריך למיקם דינא עלה, ויכול לטעון עד כדי דמיהן.	רבא:												◇
ואביי לית ליה ההיא סברא? מאי שנא מהנהו עיזי דאכלי חושלא בנהרדעא, ואתא מרא דחושלא ותפס להו וקא טעין טובא													◇
יכול לטעון עד כדי דמיהן.	ואמר אבוה דשמואל:												◇
התם לאו מידי דעבדא לאושולי ולאוגורי הוא, הכא - מידי דעביד לאושולי ולאוגורי הוא.													◇
דברים העשוין להשאיל ולהשכיר, ואמר לקוחין הן בידי - אינו נאמן.	דשלה רב הונא בר אבין:												◇
ורבא לית ליה האי סברא? והא רבא אפיק זוגא דסרבלא וספרא דאגדתא מיתמי בדברים העשוין להשאיל ולהשכיר													◇
האי נמי, כיון דמיפגמא - קפדי אינשי ולא מושלי.	אמר לך רבא:												◇
הדרן עלך המקבל													◇

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

בבא מציעא-הבית והעליה		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קטז:	
הבית והעלייה של שנים שנפלו, שניהם חולקין בעצים ובאבנים ובעפר, ורואין אלו אבנים העשויות להשתבר.													■	קטז:
אם היה אחד מהן מכיר מקצת אבניו - נוטלן, ועולות לו מן החשבון.													■	קטז:
מדקתני רואין - מכלל דאיכא למיקם עלייהו אי בחבסא נפיל אי בחבסא נפיל.													◇	קטז:
אי הכי, רישא אמאי חולקין? נחזי, אי בחבסא נפיל - עלייתא איתבור, אי בחבסא נפיל - תתייתא איתבור.												?	◇	קטז:
לא צריכא, דנפיל בליליא.													!	קטז:
ולחזינהו בצפרא													?	קטז:
דפנינהו.													!	קטז:
וליהזי מאן פנינהו ולשייליה?													?	קטז:
דפנינהו בני רשות הרבים ואזלו לעלמא.													!	קטז:
וליהזי ברשות דמאן יתבן, וליהוי אידך המוציא מחבירו עליו הראיה.													?	קטז:
לא צריכא, דיייתבן בחצר דתרוייהו. אי נמי: ברשות הרבים.													!	קטז:
ואיבעית אימא: שותפין בכי האי גוונא לא קפדי אהדדי.													!	קטז:
אם היה אחד מהן מכיר כו'.													■	קטז:
והלה מה טוען?													^	קטז:
אי דקאמר אין													!	קטז:
פשיטא													?	קטז:
ואי לא אמר אין													!	קטז:
למה נוטל?													?	קטז:
אלא, דאמר ליה: איני יודע.													!	קטז:
לימא תהוי תיובתא דרב נחמן													?	קטז:
מנה לי בידך והלה אומר איני יודע, רב הונא ורב יהודה אמרי: חייב	דאיתמר: [רב הונא ורב יהודה]												?	קטז:
פטור.	רב נחמן ורבי יוחנן:												?	קטז:
כגון שיש עסק שבועה ביניהן	כדאמר רב נחמן:												!	קטז:
הכא נמי כגון שיש עסק שבועה ביניהן.													!	קטז:
היכי דמי עסק שבועה?													^	קטז:
כדרבא.													!	קטז:
מנה לי בידך והלה אומר אין לך בידי אלא חמשים והשאר איני יודע, מתוך שאינו יכול לישבע - ישלם.	דאמר רבא:												!	קטז:
ועולות לו מן החשבון.													■	קטז:
לפי חשבון שבורות. אלמא, כיון דאמר איני יודע - ריע טפי.	סבר רבא למימר:												◇	קטז:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

בבא מציעא-הבית והעליה		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
אדרבה, הא ריע טפי. מדהני ידע, טפי לא ידע - תו לית ליה, ואידך כולהו - דהיאך נינהו.	אמר ליה אביי:												⚡		קטז:	
לפי חשבון שלימות.	אלא אמר אביי:													◇	קטז:	
אי הכי מאי קמהני ליה?													⚡		קטז:	
למלבנא רווחא, אי נמי טינא דמעבדא.													!	◇	קטז:	
הבית והעלייה, נפחתה העלייה ואין בעל הבית רוצה לתקן - הרי בעל העלייה יורד ודר למטה, עד שיתקן לו את העלייה.	[ת"ק]													◇	קטז:	
התחתון נותן את התקרה, והעליון את המעזיבה.	רבי יוסי:													◇	קטז:	
נפחתה, בכמה?													^	◇	קטז:	
ברובה	רב:												⚡	!	◇	קטז:
בארבעה.	שמואל:												⚡	!	◇	קטז:
ברובה, אבל בארבעה - לא, אדם דר חציו למטה וחציו למעלה.	רב:															קטז:
בארבעה, אין אדם דר חציו למטה וחציו למעלה.	שמואל:															קטז:
היכי דמי?														^		קטז:
אי דאמר עלייה זו														!		קטז:
אזדא.														⚡		קטז:
אלא דאמר ליה עלייה סתם														!		קטז:
לוגר ליה אחריתן														⚡		קטז:
לא צריכא, דאמר ליה עלייה זו שאני משכיר לך, כי סלקא - סליק בהדה, וכי נחית - חות בהדה.	רבא:													!	◇	קטז:
אי הכי, מאי למימרא?														⚡		קטז:
דאמר ליה עלייה זו שעל גבי בית זה אני משכיר לך, דהא שעביד בית לעלייה.	אלא אמר רב אשי:													!	◇	קטז:
מעשה באחד שאמר לחבירו דלית שעל גבי פרסק זה אני מוכר לך, ונעקר הפרסק, ובא מעשה לפני רבי חייא	וכי הא דאמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק:													!	○	קטז:
חייב אתה להעמיד לו פרסק, כל זמן שהדלית קיימא.	ואמר: [רבי חייא]													!		קטז:
כשהוא דר, לבדו הוא דר כדמעיקרא, או דלמא שניהם דרין? דאמר ליה: אדעתא לאפקינן - לא אגרי לך.	בעי רבי אבא בר ממל:													^	◇	קטז:
אם תמצא לומר שניהם דרין בו, כשהוא משתמש - דרך פתחים משתמש או דרך גגין משתמש? מי אמר: כדמעיקרא, מה מעיקרא - דרך גגין, השתא נמי - דרך גגין. או דלמא מצי אמר ליה: עלייה - קבילי עלאי, עלייה וירידה - לא קבילי עלאי.														^	◇	קטז:
אם תמצא לומר, מצי אמר ליה: עלייה וירידה לא קבילי עלאי, שתי עליות זו על גב זו מהו? איפחית עליונה - נחית ודר בתחתונה, איפחית תחתונה מהו למיסלק לגמרי בעליונה? מי אמרינן, דאמר ליה: שם עלייה קבילית עלך, או דלמא: חד עלייה - קביל עליה, שתי עליות - לא קביל עליה?														^	◇	קטז:
תיקו.															◇	קטז:
התחתון נותן את התקרה כו'.	רבי יוסי:														◇	קטז:
מאי תקרה?														^		קטז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא- <u>key</u> :	

בבא מציעא-הבית והעליה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קנינים וסנאין	רבי יוסי בר חנינא:										!	◇
לוחים.	סטיני אמר רבי שמעון בן לקיש:										!	◇
ולא פליגי, מר כי אתריה ומר כי אתריה.										■		
הנהו בי תרי דהוו דיירי, חד עילאי וחד תתאי. איפחית מעזיבה. כי משי מיא עילאי - אזלי ומזקי לתתאי.											○	◇
העליון מתקן	רבי חייה בר אבא:										◆	◇
התחתון מתקן.	רבי אלעי משום רבי חייה ברבי יוסי:										◆	◇
וסימן (בראשית ל"ט) ויוסף הורד מצרימה.												◇
לימא רבי חייה בר אבא ורבי אלעי בפלוגתא דרבי יוסי ורבנן קמיפלגי:											■	◇
למאן דאמר העליון מתקן - קסבר: על המזיק להרחיק את עצמו מן הניזק	[רבנן]										■	◇
ומאן דאמר תחתון מתקן - קסבר: על הניזק להרחיק את עצמו מן המזיק.	[רבי יוסי]										■	◇
ותיסברא רבי יוסי ורבנן לענין נזקין פליגי? והא איפכא שמעינן להו											⚡	◇
מרחיקין את האילן מן הבור עשרים וחמש אמה ובחרוב ובשקמה - חמשים אמה, בין מלמעלה בין מן הצד. אם הבור קדם - קוצץ ונותן דמים, אם האילן קדם - לא יקוצץ. ספק זה קדם ספק זה קדם - לא יקוצץ.	דתנן: [רבנן]										◆	◇
אף על פי שהבור קודמת לאילן - לא יקוצץ, שזה חופר בתוך שלו, וזה נוטע בתוך שלו.	רבי יוסי:										◆	◇
אלמא, רבי יוסי סבר: על הניזק להרחיק את עצמו, ורבנן סברי: על המזיק להרחיק את עצמו.											⚡	◇
אלא, אי איכא למימר פליגי - בפלוגתא דרבי יוסי ורבנן דהתם קמיפלגי.											■	◇
ורבי יוסי ורבנן דהכא במאי פליגי											^	◇
בחזוק תקרה קמיפלגי.											!	◇
מעזיבה אחזוקי תקרה הוא, ואחזוקי תקרה על התחתון בעי לאחזוקי.	רבנן סברי:										◆	◇
מעזיבה אשוויי גומות הוא, ואשוויי גומות על העליון לאשוויי.	ורבי יוסי סבר:										◆	◇
איני?											⚡	◇
כי הוינא בי רב כהנא הוה אמרינן: מודה רבי יוסי בגירי דיליה	והאמר רב אשי:										■	◇
דפסקי מיא והדר נפלי.											!	◇
הבית והעלייה של שנים שנפל, אמר בעל העלייה לבעל הבית לבנות והוא אינו רוצה לבנות - הרי בעל העלייה בונה את הבית ודר בתוכה, עד שיתן לו את יציאותיו.	[ת"ק]										◆	■
אף זה דר בתוך של חברו, צריך להעלות לו שער. אלא, בעל העלייה בונה את הבית ואת העלייה, מקרה את העליונה ויושב בבית עד שיתן לו את יציאותיו.	רבי יהודה:										◆	■
בשלשה מקומות שנה לנו רבי יהודה אסור לאדם שיהנה מממון חברו	רבי יוחנן:										■	◇
חדא - הא דתנן.											■	◇
אידיך מה היא											^	◇
הנותן צמר לצבעו לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום, רבי מאיר אומר: נותן לו דמי צמרו	דתנן: [רבי מאיר]										◆	■

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

בבא מציעא-הבית והעליה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אם השבח יותר על ההוצאה - נותן לו היציאה ואם ההוצאה יתירה על השבח - נותן לו את השבח.	רבי יהודה:									!	◆	◇
ואידך מאי היא												^
מי שפרע מקצת חובו והשליש את שטרן, ואמר לו: אם אין אני נותן לך מכאן ועד זמן פלוני - תן לו שטרן. הגיע זמן ולא נתן, רבי יוסי אומר: יתן	דתנן: [רבי יוסי]									!	◆	◇
לא יתן.	רבי יהודה:									!	◆	◇
אמאי? .										⚡		
דלמא עד כאן לא קאמר רבי יהודה הכא - אלא משום דאיכא שחרוריתא										⚡		◇
אי נמי לצבוע לו אדום וצבעו שחור - משום דקא משנה										⚡		◇
כל המשנה ידו על התחונה.	והתנן:									⚡		◇
ומי שפרע מקצת חובו נמי, הוי אסמכתא, ושמעין ליה לרבי יהודה דאמר לא קני.										⚡		◇
תחתון הבא לשנות בגויל - שומעין לו, בגזית - אין שומעין לו, בכפיסין - שומעין לו, בלבנים - אין שומעין לו. לסכך בארזים - שומעין לו, בשקמים - אין שומעין לו. למעט בחלונות - שומעין לו, להרבות בחלונות - אין שומעין לו, להגביה - אין שומעין לו, למעט - שומעין לו.	רב אחא בר אדא משמיה דעולא:											◆
עליון שבא לשנות בגזית - שומעין לו, בגויל - אין שומעין לו, בכפיסין - אין שומעין לו, בלבנים - שומעין לו, בארזים - אין שומעין לו, בשקמה - שומעין לו. לרבות בחלונות - שומעין לו, למעט בחלונות - אין שומעין לו, להגביה - אין שומעין לו, למעט - שומעין לו.	[רב אחא בר אדא משמיה דעולא]											◆
אין לו לזה ולא לזה, מאי?												^
תחתון נוטל שני חלקים, והעליון שלישי.	תניא, רבי נתן:									!	◆	◇
תחתון נוטל שלשה חלקים, והעליון נוטל רביעי.	אחרים:									!	◆	◇
נקוט דרבי נתן בידך, דדיינא הוא ונחית לעומקא דדינא.	רבה:											◇
כמה מפסיד עלייה בבית - תילתא, הלכך אית ליה תילתא.	קא סבר: [רבי נתן]											◆
וכן בית הבד שהוא בנוי בסלע, וגינה אחת על גביו ונפחת - הרי בעל הגינה יורד וזורע למטה, עד שיעשה לבית ברו כפיין.												■
הכותל והאילן שנפלו לרשות הרבים והזיקו - פטור מלשלם.												■
נתנו לו זמן לקוץ את האילן ולסתור את הכותל ונפלו, בתוך הזמן - פטור, לאחר הזמן - חייב.												■
מי שהיה כותלו סמוך לגינת חבירו ונפל, ואמר לו: פנה אבניך, ואמר לו: הגיעוך - אין שומעין לו.												■
משקבל עליו, אמר לו: הילך את יציאותיך, ואני אטול את שלי - אין שומעין לו.												◆
השוכר את הפועל לעשות עמו בתבן ובקש, ואמר לו: תן לי שכרי, ואמר לו: טול מה שעשית בשכרך - אין שומעין לו.												■
משקבל עליו, ואמר לו: הילך שכרך ואני אטול את שלי - אין שומעין לו.												◆
נפחתה [בכמה]												^
ברובה	רב:									!	◆	◇
בארבע.	שמואל:									!	◆	◇
ברובה, אבל בארבע - אדם זורע חציו למטה וחציו למעלה.	רב:											■
בארבע, אין אדם זורע חציו למטה וחציו למעלה.	שמואל:											■

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
---	---

Talmud Navigator

בבא מציעא-הבית והעליה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
וצריכא, דאי אשמועינן דירה - בהא קאמר שמואל, משום דלא עבידי אינשי דדיירי פורתא הכא ופורתא הכא, אבל לענין זריעה - עבידי אינשי דזרעי הכא פורתא והכא פורתא, אימא מודה ליה לרב. ואי איתמר בהך - בהך קאמר רב, אבל בהא - אימא מודה ליה לשמואל, צריכא.												◊
נתנו לו זמן.												<
וכמה זמן בית דין?												^
שלשים יום.	רבי יוחנן:											◊
מי שהיה כותלו כו'.												<
הילך יציאותיה	הא מדקתני סיפא:											◊
מכלל דפנינהו עסקינן												◊
טעמא - דפנינהו, הא לא פנינהו - לא. אמאי? ותקנה ליה שדהו												◊
חצירו של אדם קונה לו שלא מדעתן	דאמר רבי יוסי ברבי חנינא:											◊
הני מילי - היכא דקא מיכוין לאקנויי ליה, אבל הכא - אישתמוטי הוא דקא מישתמיט ליה.												◊
השוכר לעשות עמו בתבן כו'.												<
וצריכא, דאי אשמועינן להך קמייתא, דכי קאמר ליה הגיעוך אין שומעין לו - משום דלית אגרא גביה, אבל הכא דאית ליה אגרא גביה - אימא שומעין לו. דאמרי אינשי: ממרי רשותיך - פארי אפרע. ואי אשמועינן הכא - הכא שמשקבל עליו אין שומעין לו - משום דאית ליה אגרא גביה, אבל הכא דלית ליה אגרא גביה - אימא שומעין לו, צריכא.												◊
אין שומעין לו.												<
שומעין לן	והתניא:											◊
לא קשיא, כאן - בשלו, כאן - בשל חבריו.	רב נחמן:											◊
בשלו מאי טעמא - דאמר ליה: אגרא עלך, בשל חבריו נמי שכרו עליו	רבא לרב נחמן:											◊
השוכר את הפועל לעשות בשלו והראהו בשל חבריו - נותן לו שכרו משלם, וחוזר ונוטל מבעל הבית מה שההנה אותו.	דתניא:											◊
לא קשיא כאן - בשלו, כאן - בשל הפקר.	אלא אמר רב נחמן:											◊
מציאת פועל - לעצמו, אימתי - בזמן שאמר לו בעל הבית נכש עמי היום, או עדור עמי היום. אבל אם אמר לו עשה עמי מלאכה היום - מציאתו לבעל הבית.	איתיביה רבא לרב נחמן:											◊
לא קשיא כאן - בהגבהה, כאן - בהבטה.	אלא אמר רב נחמן:											◊
הבטה בהפקר תנאי היא.	רבה:											◊
שומרי ספיחי שביעית נוטלין שכרן מתרומת הלשכה	דתנן: [רבנן]											◊
הרוצה מתנדב הוא, ושומר חנם.	רבי יוסי:											◊
אתה אומר כן - אין באין משל צבוך	אמרו לו: [רבנן]											◊
מאי לאו בהא קמפלגי:	[רבה]											◊
הבטה בהפקר קני, ואי יהיבי ליה אגרא - אין, ואי לא - לא.	דתנא קמא סבר:											◊
הבטה בהפקר לא קני, וכי אזלי צבור ומייתי - השתא הוא דקא זכי ביה.	רבי יוסי סבר:											◊

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא- <u>key</u> :	

בבא מציעא-הבית והעליה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ומה אתה אומר - הכי קאמרי ליה: מדבריך לדברינו אין עומר ושתי לחם באין משל צבור.	[רבנן]											קיה.
לא, דכולי עלמא הבטה בהפקר קני, והכא - חיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה קמפלגי:	רבא:											קיה.
יהבינן ליה אגרא, ואי לא חיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה.	דרבנן סברי:											קיה.
לא חיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה.	רבי יוסי סבר:											קיה.
ומה אתה אומר - הכי קאמרי ליה: מדבריך לדברינו, דחיישינן שמא לא ימסרם יפה יפה - אין עומר ושתי לחם באין משל צבור.	[רבנן]											קיה.
דכולי עלמא הבטה בהפקר לא קני, והכא בחיישינן לבעלי זרועות קמפלגי:	איכא דאמרי, רבא:											קיה.
דתקינן רבנן למיתב ליה ארבע זוזי, כי היכי דלישמעי בעלי זרועות וליפרשו מיניהו.	דתנא קמא סבר:											קיה.
לא תקינו	רבי יוסי סבר:											קיה.
ומה אתה אומר - הכי קאמרי ליה: מדבריך לדברינו אין באין משל צבור.												קיה:
חוששין לבעלי זרועות איכא בינייהו.	וכן כי אתא רבין אמר רבי יוחנן:											קיה:
המוציא זבל לרשות הרבים, המוציא - מוציא והמזבל - מזבל.												קיה:
אין שורין טיט ברשות הרבים, ואין לובנים לבנים. אבל גובלין טיט ברשות הרבים, אבל לא לבנים.												קיה:
הבונה ברשות הרבים - המביא אבנים מביא, והבונה בונה. ואם הזיק - משלם מה שהזיק.	[ת"ק]											קיה:
אף מתקן הוא את מלאכתו לפני שלשים יום.	רבן שמעון בן גמליאל:											קיה:
לימא מתניתין דלא כרבי יהודה												קיה:
בשעת הוצאת זבלים אדם מוציא זבלו לרשות הרבים, וצוברו כל שלשים יום, כדי שיהא נישוף ברגלי אדם וברגלי בהמה, שעל מנת כן הנחיל יהושע לישראל את הארץ.	דתניא רבי יהודה:											קיה:
אפילו תימא רבי יהודה, מודה רבי יהודה שאם הזיק - חייב לשלם.												קיה:
מודה רבי יהודה בנר חנוכה שהוא פטור, מפני שהוא עושה ברשות.	והתנן: [רבי יהודה]											קיה:
מאי לאו - רשות דבית דין?												קיה:
לא, רשות דמצוה.												קיה:
כל אלו שאמרו מותרין לקלקל ברשות הרבים, אם הזיק - חייב לשלם	והתניא: [ת"ק]											קיה:
פוטך	רבי יהודה:											קיה:
אלא מהוורתא, מתניתין דלא כרבי יהודה.												קיה:
רבי יהודה ורבן שמעון בן גמליאל ורבי שמעון כולהו סבירא להו: כל מקום שנתנו לו חכמים רשות והזיק - פטור.	אביי:											קיה:
רבי יהודה - הא דאמרן.												קיה:
רבן שמעון בן גמליאל												קיה:
אף מתקן הוא את מלאכתו לפני שלשים יום.	דתנן: רבן שמעון בן גמליאל											קיה:
רבי שמעון												קיה:
היה מעמידו בעלייה - צריך שיהא תחתיו מעזיבה שלשה טפחים, ובכירה - טפה, ואם הזיק - משלם מה שהזיק.	דתנן: [ת"ק]											קיה:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-!</p>
מקרא- <u>key</u> :	

בבא מציעא-הבית והעליה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא אמרו כל השעורים הללו אלא שאם הזיק פטור מלשלם.	רבי שמעון:										◆	◆
החצב שמסר לסתת - הסתת חייב, הסתת שמסר לחמר - החמר חייב, החמר שמסר לכתף - הכתף חייב, הכתף שמסר לבנאי - הבנאי חייב, הבנאי שמסר לאדריכל - אדריכל חייב. ואם הניח אבן על הדימוס והזיקה - כולן חייבין לשלם.	תנו רבנן:											◆
אחרון חייב וכולן פטורים	והתניא:										⋈	
לא קשיא: כאן - בשכירות, כאן - בקבלנות.											!	
שתי גנות זו על גב זו והירק בינתיים, רבי מאיר אומר: של עליון	[רבי מאיר]										◆	◆
של תחתון.	רבי יהודה:										◆	◆
אם ירצה העליון ליקח את עפרו - אין כאן ירק	אמר רבי מאיר:											◆
אם ירצה התחתון למלאות את גנתו - אין כאן ירק	אמר רבי יהודה:											◆
מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה - רואין מהיכן ירק זה חי.	אמר רבי מאיר:											◆
כל שהעליון יכול לפשוט את ידו ולטול - הרי הוא שלו, והשאר של תחתון.	רבי שמעון:										◆	◆
בעיקרו - כולי עלמא לא פליגי דעליון הוי, כי פליגי - בנופו.	רבא:											◆
שדי נופו בתר עיקרו	רבי מאיר סבר:										◆	◆
לא אמרינן שדי נופו בתר עיקרו.	רבי יהודה סבר:										◆	◆
ותניא נמי גבי מקח וממכר כי האי גוונא												◆
היוצא מן הגזע ומן השרשין - הרי אלו של בעל הקרקע, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]										◆	◆
מן הגזע - של בעל האילן, ומן השרשין - של בעל הקרקע.	רבי יהודה:										◆	◆
ותנן נמי גבי ערלה כי האי גוונא:												◆
אילן היוצא מן הגזע ומן השרשין - חייב בערלה, דברי רבי מאיר.	[תנן: רבי מאיר]										◆	◆
מן הגזע - פטור, מן השרשין - חייב.	רבי יהודה:										◆	◆
וצריכי, דאי אשמועינן קמייתא - בהא קאמר רבי יהודה, משום דממונא. אבל גבי ערלה דאיסורא - אימא מודי ליה לרבי מאיר. ואי איתמר בהא - בהא קאמר רבי מאיר, אבל בההיא אימא מודי ליה לרבי יהודה - צריכי.												◆
כל שהעליון יכול לפשוט וכו'.	רבי שמעון:											◆
ובלבד שלא יאנס.	אמרי דבי רבי ינאי:											◆
מגיע לנופו ואין מגיע לעיקרו, מגיע לעיקרו ואין מגיע לנופו, מאי?	בעי רב ענן ואיתימא רבי ירמיה:											⋈
תיקו.												◆
הלכה כרבי שמעון.	אפרים ספרא תלמידו של ריש לקיש משום ריש לקיש:											◆
אמרוה קמיה דשבור מלכא												○
אמר להו: אפרין נמטייה לרבי שמעון.												○

central point for summary and review- וחזרה לסיכום וזורה- insertion of an earlier segment- קודמת- פיסקה של story- מעשה- O	disputants- חולקים- ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- מובאה של פיסקה קודמת-	statement- מימרא- ■ challenge- קושיא- ⚡ question- שאלה- ^ answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■
---	--	---

בבא מציעא-הבית והעליה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
הדרן עלך הבית והעלייה וסליקא לה מסכת בבא מציעא												